

richtten de Britse *Chiefs of Staff* tot de Amerikaanse *Joint Chiefs of Staff* het verzoek of zij bereid waren, na Duitslands nederlaag Amerikaanse bezettingstroepen ter beschikking te stellen voor die laatstgenoemde drie landen. De *Joint Chiefs of Staff* antwoordden dat dat niet het geval was, integendeel: '*such United States forces*', schreven zij, '*as may be present in these areas due to military operations, will be withdrawn as soon as practicable after the cessation of hostilities.*'¹

Van de wenselijkheid om te waarborgen dat zich, na Duitslands nederlaag, in het hart van Europa als tegenwicht tegen het Rode Leger een sterke Geallieerde strijdmacht zou bevinden, waren de Amerikanen allerminst overtuigd. Ook president Roosevelt was dat niet; hij zag in wat Churchill voorstond, symptomen van een Brits imperialisme dat hij over de gehele linie afwees (Churchills streven om de Britse overheersende positie in het *Empire* ongeschonden te handhaven, kwam hem ook al irreëel voor) – de Amerikaanse president meende dat hij er door middel van het opbouwen van goede persoonlijke relaties met Stalin ('*Uncle Joe*') in zou slagen, de Sowjet-Unie tot grote terughoudendheid te bewegen, zodat van een bolsjewisering van landen als Polen, Tsjechoslowakije, Roemenië, Bulgarije en Hongarije geen sprake zou zijn. Hij, de Amerikaanse *Joint Chiefs of Staff* en ook Eisenhower hadden het gevoel dat de Amerikanen in het verre Europa een taak te vervullen hadden die op zichzelf al zwaar genoeg was: er voor zorgen dat Duitsland verslagen werd; was dat doel bereikt, dan zou, al bleven in Duitsland ook Amerikaanse bezettingstroepen, de Amerikaanse macht uit Europa verdwijnen; het bereiken van dat doel vergde dat men zich aan zijn afspraken met de Sowjet-Unie hield en zijn krachten daar concentreerde waar aan de Duitsers beslissende nederlagen toegebracht konden worden: in noord-west-Europa, niet in het zuidoosten.

Trouwens, zo merkten Amerikaanse militaire deskundigen op, er was geen sprake van dat men achter een op de Golf van Triëst gebaseerd offensief de nodige kracht kon zetten. Triëst lag van de Atlantische Oceaan uit duizend zeemijlen dieper in de Middellandse Zee dan Marseille en Churchills voorstelling van zaken alsof men van de Golf van Triëst uit gemakkelijk Centraal Europa kon binnendringen, was in strijd met de feiten: van Triëst af zou men voor de bevoorrading van de troepen slechts de beschikking hebben over één straatweg en één spoorweg; de spoorlijn liep door ettelijke tunnels en kon dus gemakkelijk grondig

¹ Brief, 28 mei 1944, van de *Joint Chiefs of Staff* aan de *Combined Chiefs of Staff* (Ehrman: *Grand Strategy*, dl. V, p. 389).